

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — René Sosta : Η ΕΥΑ, διή-
γημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ δημοσιεύσομεν προ-
σεχῶς, τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν
Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἑνδεκά ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖ.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀναδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλ-
λίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de Es-
paña* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχε-
δὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδη-
μοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίνῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν
ὕστερηνσε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσχη
τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενὴ τῆς Πεπίτας περίλη-
ψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχὴ, ἥς ἔτυχε τὸ μυθιστορημα-
τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον
τοῦ ὅρους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ
λεπτὸν καὶ σκιωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως
δὸν Ἰωάννου Βαλέρα — τοῦ γονιμωτάτου καὶ ἀ-
ναμφιδόλως τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγ-
χρόνου ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ
ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύ-
φων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνῶσται τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημά-
των*, πεποῖθαι, θὰ διέλθωσιν εὐαρέστου ὥρας, ἀνα-
γινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς
συμπαθοῦς Πεπίτας.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτο-
τύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρτωρίου Φραβασίλη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

(Συνέχεια)

»Προσεκλήθησαν δύο ἰατροί, ἀλλ' ὅ-
ταν ἔφθασαν ὁ πρίγκιψ δὲν ὤμιλει πλέον,
καὶ ἀδιστακτικῶς ἀπεφάνθησαν, ὅτι ὁ θά-
νατος προῆλθεν ἐκ διαρρηξέως ἀνευρί-
σματος· ἄλλως τε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ
τὸν σώσωσιν. Ἡ φυλὴ τῆς Μίσκας κατέ-
χει τὸ μυστικὸν φυτικὸν δηλητηρίου,
τοῦ ὁποίου ἀντιφάρμακον δὲν ὑπάρχει,
καὶ τοῦ ὁποίου ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῶσι
τὰ ἔχνη. Ἡ μικρότερα δόσις τοῦ δηλη-
τηρίου τούτου ἀρκεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν ἰ-
σχυρότερον ἄνθρωπον, οὐδέποτε δὲ ἀπέ-
τυχεν ἡ χρῆσις του. Ἐκεῖνο μὲ ἔσωσεν
ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ πρίγκιπος. Τὸν με-

τέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου μετὰ
ἡμίσειαν ὥραν ἐξέπνευσε καὶ ὁμολογῶ,
ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μετενόησα. Τὸν πα-
ρητήρουν μὲ ὄμμα τοσοῦτον τυφερόν,
ὥστε πιστεύω, ὅτι τοῦτο ἐτάραξε τὰς
τελευταίας στιγμὰς του. Παρατήρησα,
ὅτι ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπανειλημμένως εἰς
τὸ στῆθος, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὑποδείξῃ
τοῖς ἰατροῖς πολὺτιμὸν τι ἀντικείμενον,
ὅπερ θὰ τοῖς ἀνέθετεν. Ὁφελήθη τῆς
ταραχῆς, εἰς ἣν ἐνέβαλε πάντας ὁ ἀπροσ-
δόκητος ἐκεῖνος θάνατος, ἠρεύνοντα τὰ
ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ εὗρον περγαμινὴν,
ἣν ὑπεξήρσα. Ἦτο δωρητήριον, γεγραμ-
μένον διὰ χειρὸς του, δι' οὗ παρεχώρει
ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν εἰς τὸν
ἀναισθητὸν του κόμητα Πεζάρου. Ἐκαστα
τὴν περγαμινὴν ἐκείνην. Περὶ τὸ μεσονύ-
κτιον ἐγὼ καὶ ἡ Μίσκα ἡγρυπνοῦμεν παρὰ
τὴν κλίνην του· ἤμην ἡ μόνη κληρονό-
μος τῆς περιουσίας τῶν Καβάλι καὶ ἐ-
λευθέρᾳ! Ἰδοὺ τί ἔπραξα διὰ νὰ μὴ σὲ
ἀφήσω, καὶ κρίνε, τί δύναμαι νὰ πράξω
ἵνα σὲ διατηρήσω!

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἤκουεν ἀκίνητος. Ἐ-
νόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

Καὶ οὐδεὶς ἠννόησε τὸ ἔγκλημα ἐ-
κεῖνο; ἠρώτησε μηχανικῶς, ὅπως διακό-
ψῃ τὴν σιγὴν.

Ἡ πρίγκιπέσσα ἐμειδίασεν.

— Ἐγκλημα! καὶ τίς ἠδύνατο νὰ μὲ
κατηγορήσῃ; ὁ πρίγκιψ μὲ ἐλάτρευεν· οὐ-
δεὶς δὲ οὔτε κἂν ὑπόπτευσεν τὴν μεταξύ
μας ἔριδα, διότι ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη ἔλαθε χώ-
ραν τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς
μας! Ἐκλαίον ὡς ἡ δυστυχιστέρα τῶν συ-
ζύγων! Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κόμης Πεζάρου μὲ
παρηγόρει. Ἐφρόντισα ὅμως καὶ ἐγὼ νὰ
τὸν παρηγορήσω διὰ τὴν θλίψιν, τὴν ὁ-
ποῖαν πιθανόν νὰ ἡσθάνετο, δὲν ἐξέπρα-
ξεν ὅμως, ὡς ἀληθῆς εὐγενής, καὶ τῷ
εἶπον:

— Τὴν περιουσίαν τοῦ θείου σας θεω-
ρῶ ὡς παρακαταθήκην, ἣν θὰ σᾶς ἀπο-
δώσω ἀκεραίαν.

»Τῷ προσέφερον ἀμέσως τὴν κατοχὴν
τοῦ ἐν Ῥώμῃ μεγάρου του καὶ τὰς τιμι-
τικὰς γαίας, αἵτινες μοὶ ἦσαν ἀχρηστοί,
καὶ διὰ τῆς γενναϊότητος ταύτης κατέ-

κτησα ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ,
ὥστε πιστεύω, ὅτι καὶ ἂν ὁμολόγουν τὴν
ἀφορμὴν τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκιπος, ἤ-
θελε μοὶ συγχωρήσῃ τὴν χρῆσιν ὅλων
ὁμοῦ τῶν δηλητηρίων τῆς Λοκούστης καὶ
Μωριμυδιέρας.»

Πλησιάζασα δὲ πρὸς τὸν μαρκήσιον τῷ
εἶπε:

— Τί μὲ ἔμελλε διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς
ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Πάπα Σιξτου Δ' καὶ
δι' ὁλόκληρον τὴν Ἰταλίαν; Μόνοι οἱ Πα-
ρίσιοι μὲ ἐλκύωσιν, οἱ Παρίσιοι, ἔνθα ἐπι-
θυμῶ νὰ κατοικῶ διὰ νὰ εἶμαι πλησίον
σου, διὰ νὰ δύναμαι νὰ σὲ βλέπω καθ' ἐ-
κάστην. Συνέλαβον πρό πολλοῦ σχέδιον,
ὅπερ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ εἶπω, ἐνόσφ ὁ
πρίγκιψ ἔζη. Ἐὰν ἦσο ὡς ἐγὼ ἐλεύθερος,
Ὀλιβιέρε, τί χαρὰ ἂν ἐνούμεθα διὰ παν-
τός, ἂν συνδεόμεθα διὰ δεσμοῦ, ὃν μόνος
ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ θραύσῃ! Δι' ὁποῖας
εὐχαριστήσεως θὰ ἀντήλλασσον τὸν τί-
τλον τοῦ πρίγκιπος διὰ τοῦ μαρκησίου.
Ἄς ἔχωμεν ὀλίγην ὑπομονήν· ἡ μαρκη-
σία, τὸ γνωρίζω, εἶναι καταδικασμένη.
Θὰ ἀποθάνῃ ὡς ἡ μήτηρ της καὶ δὲν θὰ
μᾶς κάμῃ νὰ περιμενῶμεν πολὺ. Δὲν ἐπι-
θυμῶ νὰ πάθῃ τι· τοῦλάχιστον μὴ τὸ
πιστεύσης· ὅτι ἀπαξ ἔπραξα δὲν θὰ ἐπα-
ναλειφθῇ. Ὡς πρὸς τὸν πρίγκιπα διαφέ-
ρει, διότι εὐρισκόμην ἐν τῷ δικαίῳ μου.
Μὲ ἠπείλει. Θὰ καθίστατο δῆμιός μου. Ἐὰν
ἔβλεπες τὸ βλέμμα του, ἂν ἤκουες τὴν
φωνὴν του, θὰ ἠννόεις ὡς ἐγὼ, ὅτι τὸ
μίσός του ἦτο ἀπειρον, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο
μεταξὺ μας περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. Ἐ-
πρεπε νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ δὲν μοὶ ἔμενεν
ἄλλο μέσον. Καὶ ἐν τούτοις, ἂν δὲν μᾶς
ἐχώριζεν, ἤθελον πολὺ ὑποφέρει πρὶν φθά-
σω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἀλλ' ἐπρότι-
μησα μᾶλλον, τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος
παρὰ νὰ παύσω νὰ σὲ βλέπω· νὰ ἀνήκῃς
εἰς ἄλλην, χωρὶς κἂν νὰ δύναμαι ν' ἀγω-
νισθῶ, ὅπως σὲ κρατῇ, δὲν εἶναι δυνατόν.
»Διὰ σὲ λοιπόν, διὰ σὲ μόνον ἔπραξα
πάντα ταῦτα. Ὀλιβιέρε. Σκέψθητι ὅθεν
πόσον σὲ ἀγαπῶ. Εἰπέ μοι, ὅτι ἔὰν ἡ
μαρκησία ἀπέθνησκε, δὲν θὰ μὲ περιε-
φρόνεις καὶ τοι ὑπῆρξα ἐρωμένη σου, καὶ
θὰ μοὶ ἦνοιγες τὸν οὐρανόν. Νὰ γίνω σύ-

ζυγός σου, 'Ολιβιέρε, τί εὐτυχία! Γνωρίζεις ὅτι οὐδέποτε ἀνῆκον εἰς ἄλλον καὶ ὅτι μόνος σὺ ἀνεκάλυψας τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν, ἥτις ὁλόκληρος σοὶ ἀνήκει! Ἐὰν ἔπραξα τὸ κακόν, φανερόν ὅτι ὁ ἔρω, ὅστις μὲ ὤθησεν εἰς τοῦτο, εἶναι μέγας καὶ πρέπει νὰ ἦσαι ὑπερήφανος, διότι σὺ τὸν ἐνέπνευσας.

Ἐφερε τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν τράχηλον τοῦ μαρκασιόου, καθημένου εἰς τοὺς πόδας της καὶ ὠμίλει αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἐγγιζούσα τὰ χεῖλη της εἰς τὸ οὖς του.

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουεν ἐκπληκτος, περίτρομος, παρὰ τὸν σκεπτικισμόν του, ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων ἐκείνων. Ἐπεθύμει νὰ φύγῃ καὶ ἐφοβεῖτο. Ἐὰν τὴν προσέβαλε, τὸ μῖσος ἐκεῖνο, ἡδύνατο νὰ βλάψῃ συγχρόνως αὐτὸν καὶ τοὺς ἀντιζήλους τῆς φοβεράς ἐκείνης ἐρωμένης.

— Πῶς παραφέρεσαι! τῇ εἶπεν ἡδέως.

— Ναί! ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ τὸ καυχῶμαι. Δὲν ἐννοεῖτε οὔτε τὴν ζωρότητα οὔτε τὴν παραφορὰν, σεῖς. Καθίστασθε γυναῖκες μὲ τὰς κωμωδίας σας, καὶ τὰ πάντα παρέρχονται μετὰ τῆς ψευδοῦς τρυφερότητος καὶ τῶν μεμετρημένων φράσεων. Τὰ νεῦρά σας μαλακύνονται καὶ καλεῖτε ἱατρὸν νὰ μετρά τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς σας. Καὶ ἴσως ἴσως ὅταν σοὶ λέγω ὅτι εἶσαι ὁ μόνος μου ἔρω, καὶ τίνι τρόπῳ ἡμεῖς ἀγαπῶμεν, δὲν με πιστεύεις. Ἀλλ' ἔχω ἀποδείξει. Ζήτησον τὴν ζωὴν μου, καὶ θὰ τὴν προσφέρω εὐχαρίστως· διάταξον νὰ πῶ τὸ δηλητήριο τῆς Μίσκας καὶ θὰ τὸ πῶ ἄνευ παραπόνου. Σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἐννοεῖτε αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν, δὲν πιστεύετε εἰς τὴν πίστιν τῆς γυναικὸς οὔτε εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ παρεδόθην καὶ δὲν ἀποσύρομαι. Ἀλλ' ἐὰν μὲ προδώσῃς, 'Ολιβιέρε, ἐὰν δὲν τηρήσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου, θὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἐγκαταλείψιν σου, ὡς ἐξεδίκηθην διὰ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Ἰταλοῦ πρίγκιπος. Ἦδη τὰ πάντα γνωρίζεις. Εἰξεύρεις ὑποία εἶμαι, ἐὰν δὲν με πιστεύης, ἄκουσον.

Ἐσήμανεν.

Ἡ Βοημὴ εἰσῆλθεν.

Ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς ἀπλὴ θαλαμηπόλος, οὐδὲν δὲ ἐπρόδιδε τὴν καταγωγὴν της, ἐκτὸς τοῦ βαθέος αὐτῆς χρώματος, τῶν μεγάλων ἀραχιδῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τῆς ὑπολεύκου οὐλῆς κόμης της, ἥτις ἐπιπτε κυματίζουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων της.

Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐξ ἀντιθέτου ἦτο γλυκύτατον καὶ ἐνέπνεε πεποίθησιν καὶ συμπάθειαν.

— Μίσκα, εἶπεν ἡ πρίγκιπέσσα, πῶς ἀπέθανεν ὁ πρίγκιψ Καθάλι;

— Ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ προητοίμασα.

— Ἀπὸ τί συνίσταται;

— Ἀπὸ ἐνώσεις διαφόρων χόρτων.

— Ποῦ εὐρίσκονται;

— Παντοῦ.

— Ὑπαγε.

Ἐπειτα κύψαεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐραστοῦ της τῇ εἶπε:

— Βλέπεις ὅτι δὲν ἐφέυσθην. Ἀναμφιβόλως σὲ ἀγαπῶ, διότι εἶμαι καθολικὴ καὶ θρησκός!

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἀφῆκε τὸ μέγαρον Καθάλι, τεταραγμένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ μόνον ὅτε ἀνέπνευσε τὸν ψυχρὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα, συνῆλθε καὶ ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε.

Ε'

Ἡ κυρία δὲ Τανναὶ ἦτο καλῶς πληροφωρημένη.

Ἡ τύχη, ἥτις ἀποκαλύπτει πολλάκις τὰς μεγίστας ραδιουργίας, τῇ ἐφάνη εὐνοϊκῇ.

Ἡ Ἑλένη εἶχε πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὡς δευτέραν θαλαμηπόλον, μικρὰν χωρικὴν βραχεῖαν καὶ εὐτραφῆ, ἣν μετεχειρίζετο σχεδὸν ὡς σύντροφον.

Ἡ δεσποινὶς Σωσάνα εἶχε γεννηθῇ εἰς Ροσεβιέλ, θυγάτηρ κρεοπώλου, ὧφειλε τὸ πᾶν τῇ κυρίᾳ της, τὴν ἀγαθὴν πρὸς αὐτὴν ὡς καὶ πρὸς ὅλους ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον.

Ἡ Σωσάνη εἶχε μεγάλους ὀφθαλμούς, εἰλικρίνειαν καὶ ζωρότητα ἐκφράζοντας, μορφὴν ἔξυπνον, καὶ κόμην ἀτάκτως πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ προέχοντος μετώπου της, τοῦ ἔχοντος ἐπιδερμίδα ροδόχρουν ἢ μᾶλλον ἐρυθράν. Τὰ πάντα εἶχεν ἐρυθρὰ ἢ μικρὰ αὐτῇ Μαρβανδῇ, τὴν κόμην, τὰς ὀφρὺς, τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ χρῶμα.

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο πῶς ἄσχημος, μὲ τὸν κεκρύφαλόν της, οὐ τινος αἰταινίαι ἐπιπτον ἐπὶ τῶν ὤμων της, τὸ κατὰλευκον περιζῶμα, ἐπὶ τοῦ μελανοῦ φορέματός της, τὰς μικρὰς ἐμβάδας της καὶ τὰς στενὰς περικνημίδας της.

Τὸ ἐξέχον στῆθός της, καὶ τὰ εἰκασιν ἀνθηρὰ αὐτῆς ἔτη τῇ ἔδιδον μεγίστην χάριν, ἐλκυστικωτέραν μάλιστα τοῦ μεγάλου πρεποῦς ὕφους καὶ τῶν κανονικῶν σχημάτων.

Ἡ Σωσάνη ἐνέπνεε ζωηροὺς πόθους εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὴν, ἀλλ' οὐδέποτε αἱ ἐπιθέσεις αὐτῶν ὑπερέβαινον τὰ ὅρια, οὔτε χάριν ἀστειότητος.

Ἦτο τιμιωτάτη κόρη καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κυρίαν της.

Καὶ τοὶ περιωρισμένη ἔνεκα τῆς θέσεώς της, ἦτο ἐν τούτοις εὐχαρις, ἐγάλα ἀπὸ καρδίας καὶ καθίστατο ἀγαπητὴ εἰς τὸ μέγαρον τῶν Τανναί, ἔνθα τὴν ἐθεώρουν ὡς μεταδίδουσαν εἰς αὐτὸ ζῶν καὶ χαράν.

Ἡ Σωσάνη εἶχε συμφέρον νὰ γνωρίζῃ πάντα τὰ ἀφορῶντα τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ. Καὶ ἰδοὺ διατί.

Ἡ θαλαμηπόλος εἶχε τὸ αἶσθημά της. Τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς νεότητος, ἢ μᾶλλον τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, τὴν προεφύλαττεν ἐκ πολλῶν σφαλμάτων.

Ἠγάπα ἐκ βάθους καρδίας πτωχόν τινα νέον, κατὰ δέκα ἢ δώδεκα ἔτη πρεσβύτερον αὐτῆς, ἐλθόντα ὅπως ζήτησεν τύχην εἰς Παρισίους.

Ὁ Εὐτύχιος Βρισέ, κατήγετο ἐκ Σεβάν, ὁ δὲ πατήρ του ἦτο ἐργάτης εἰς τὸ Πριερέ.

Ὁ Βρισέ, λίαν ἐπιτήδειος, εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐξασκήσει τὸ τακτικὸν ἐπάγγελμα, τοῦ καθαριστοῦ τῶν τριβλίων καὶ μαχαίροπερὺνων εἰς μαγειρεῖόν τι τῆς ὁδοῦ Τέμπλου· καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν προεβιβάσθη εἰς τὴν λεπτὴν ἐργασίαν τοῦ ψήνειν τὰ πτηνὰ εἰς τι ἐστιατήριον τῶν μεγάλων βουλεβάρτων.

Δύναται τις νὰ γείνη βουλευτὴς ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς νὰ κάμῃ προπαρασκευαστικὰς μελέτας, εἶναι μάλιστα ἐν τῶν σπανίων ἐπαγγελμάτων, ὅπερ οὔτε εἰδικότητος χρῆζει, οὔτε προπαρασκευῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῇ καλὸς μάγειρος, πρέπει νὰ δοκιμασθῇ καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἔργον του.

Ἡ στρατολογία παρέσυρε τὸν δυστυχῆ νέον, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ προεβιβάσθῃ εἰς ἀρχιμάγειρον, καὶ διέκοψε ἀποτόμως τὸ στάδιον αὐτοῦ.

Ἀπὸ ἐμπειροτάτου μάγειρου ἐξέπεσεν εἰς τὸ ἔντιμον, ἀλλ' ἥκιστα προσοδοφόρον ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου.

Ἐν τούτοις τὰ προτερήματά του εἴλκυσαν τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνωτέρων του, καὶ τάχιστα προωρίσθη νὰ κατασκευάζῃ τὸ φαγητὸν τοῦ λοχαγοῦ του καὶ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἄς τὸ ὁμολογῶμεν, οὐδέποτε ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός ἐφαγεν ὠραιότερα καρυκεύματα.

Ὅταν ὁ Βρισέ ἀπηλλάχῃ τῆς ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος του, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸ Πριερέ, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐξαιτούς διαμονῆς του ἐν τῷ στρατῷ, ἀπώλεσε τὰς γνωριμίας του.

Ἐπρεπε νὰ συνδέσῃ νέας, ἀλλ' εἶχε διπλὴν ἀφορμὴν ἀνίας.

Ἡ πρώτη ἦτο ἡ ἀμφιβολία, ἂν θὰ ἐπετύγγανε τοῦ σκοποῦ του. Ἡ ἑτέρα ὁμῶς ἦτο διαφόρου φύσεως.

Ἐπανεῦρε τὴν Σωσάνην θαλαμηπόλον τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ, διότι ἡ Ἑλένη δὲν εἶχεν ἀκόμῃ τότε νυμφευθῇ. Ἡ ἐν Σεβάν διαμονὴ του ἀνεζωογονήσεν αἴφνης τὸ πάθος, ὅπερ κρυφίως ἔτρεφε διὰ τὴν νεάνίδα.

Περιπατῶν ὑπὸ τὰς φυλλύρας καὶ τὰς καστανέας τοῦ περιβόλου, ἀντήλλαξε μετὰ τῆς Σωσάνης τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του.

Ἐσκέφθη τότε, ὅτι ἡ χωρικὴ ἐκείνη ἤθελε μεγάλως εὐδοκίμησῃ, ἐὰν καθίστατο ταμίας καταστήματός τινος, καὶ ὅτι ἂν κατωρθοῦτο νὰ συζευχθῶσι, θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς μεγάλη εὐδαιμονία.

Ὁ Βρισέ, νέος τακτικὸς καὶ ἐφευρετικός, οἰκονόμος ἄλλως τε καὶ ἐνεργητικός, ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπετύγγανε.

Ὁμολόγησε τὰ σχέδιά του εἰς τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ, ὃν ἐξαιρέτως ἠγάπα.

Ὁ Ρωμαῖος τῷ ἀπήντησε:

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ βοηθήσῃ. Θὰ μοὺ ἀνακοινώσῃς ὅ,τι συμβῇ.

Τὰ πράγματα ἐφάνησαν κατ' ἀρχὰς ἀνατρίποντα τὰ σχέδιά του.

Ἡ Ἑλένη ἐνυμφεύθη αἴφνης τὸν ἐξάδελφόν της, καὶ ἔλαθε μεθ' ἑαυτῆς εἰς Ἰ-

ταλίαν τὴν παιδαγωγὸν καὶ τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, καταβληθεὶς ἐκ τῆς φυγῆς τῆς Σολάνζης, περὶωρίσθη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του.

Καὶ τέλος αὐτὸς ὁ Βρισέ, ὅστις ἐξήτει ἀποκκτάστας καλὴν καὶ προσδοφόρον, καὶ τοὶ ἡρέυνα καὶ ἐξήταζε παντοῦ, ὅπως εὖρη τοιαύτην συμφέρουσιν, οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ.

Μόλις μετὰ ἑξ μῆνας ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεδιέλ ἡδυνήθη νὰ γράψῃ εἰς τὸν προστάτην αὐτοῦ Ρωμαῖον Τρεμόρ, ὅτι συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ καταρτίσῃ κατὰστημα, ἐξ οὗ προσεδόκα κάλλιστον ἀποτέλεσμα.

Ἐπρόκειτο νὰ ἰδρῦσιν κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μιρομενίλ, εἰς τὸ κέντρον τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου, πλῆσιον τοῦ μεγάρου Μποβώ, κατὰστημα οἰνεμπορίου, χρησιμεύοντος συγχρόνως καὶ ὡς ἐστιατήριον.

Συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου νεωστὶ οἰκοδομηθείσης οἰκίας, ὅπως τῷ ἐνοικιάσῃ τὰ ὑπόγεια, τὰ ισόγεια καὶ τὸ πρῶτον πάτωμα, διότι τὸ ἐνοίκιον δὲν τῷ ἐφάνη βαρὺ.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ οὐδὲν ἄλλο ἠννόησεν ἐκ τῆς προτάσεως ταύτης ἐκτὸς ὅτι τὸ κατὰστημά του θ' ἀπείχε δύο μόνον βήματα τοῦ μεγάρου δὲ Τανναί, ὅτι θὰ ἐμάνθανεν ἴσως τί ἐν αὐτῷ συνέβαινε καὶ ὅτι θὰ ἔβλεπε σπανίως τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐμίσει ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐσκέφθη προσέτι, ὅτι ἡ Σολάνζη ἦτο εἰς Παρισίους, ὅτι θὰ κατάρθου ἴσως νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν τῆς, ἣν ἡ Ἀμώνη τῷ ἐκρυπτε κατὰ παραγγελίαν τῆς δυστυχοῦς νέας, ἥτις δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐπαινίδῃ, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἔζη πλησίον τῆς καὶ ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ ἴσως νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Θανασίμως κατηφὴς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς, πλανώμενος καθ' ἡμέραν καὶ πολλάκις τὰς νύκτας εἰς τὰς πεδιάδας, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀνιάτου μελαγχολίας, ἐπανήρχετο ἀδιαλείπτως εἰς τὰ μέρη, ἅτινα ἔχον ὁμοῦ διατρέξει.

Ὁλοκλήρους ὥρας διήνυσεν εἰς Ἐλάφων-Πέραμα παρὰ τῇ Καταλίνᾳ, τὴν ὡς αὐτὸς μεταβληθείσαν, μὴ προφέρων οὐδὲ λέξιν καὶ ἐν τῷ νῷ μόνον ἔχων τὸ ἄγριον μῖσος, ὅπερ ὤμωσε κατὰ τοῦ διαφθορέως τῆς Σολάνζης, τῆς πάντοτε ἀγαπωμένης ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ, ὧν τὰ δάκρυα ἐστεύρευσαν ἐκ τῶν θρήνων.

Οἱ συγγενεῖς του ἀνησυχοῦν διὰ τὴν θλίψιν του ἐκείνην.

Ὁ Ρωμαῖος προφανῶς ἐμαραίνετο καὶ δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ ἡ σκιά του.

Ἐφοβοῦντο μὴ παραφρονήσῃ καὶ ἐνίστε τὸ φόβητό καὶ ὁ ἴδιος.

Ὅταν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ Πριερέ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βρισέ, ὁ πατήρ του πρῶτος τῷ εἶπε :

— Καλὰ ἂν αὐτὸ σοῦ ἀρέσει, πρέπει νὰ ὑπάγῃς μαζὺ αὐτὸ θὰ σὲ ἀπασχολήσῃ

καλλίτερον παρὰ νὰ μένης πάντοτε συλλογισμένος. Ὁ Βρισέ εἶναι τακτικὸς καὶ οἰκονόμος, ἀφῆσέ τον νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Προελάμβανε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Ρωμαίου.

Χρήματα εἶχον.

Ὁ γέρον Τρεμόρ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκόμισε μεθ' αὐτοῦ σάκκον ἀρκετὰ βαρύν.

— Νὰ τεσσαράκοντα χιλιάδες φράγκα, εἶπε· μὴ στενοχωρῆσαι, ἂν χρειασθῶν, θὰ ἔβρωμε καὶ ἄλλα, ἔχουμε εἰς τὸν συμβολαιογράφον κατατεθειμένα μὲ πολὺ καλὰς ἐγγυήσεις. Ὅ,τι χρειασθῇς θὰ τὸ ἔχῃς· μὴ σπαταλᾷς, ἀλλὰ καὶ μὴ ὑστερήσῃς.

Ὁ ἐραστὴς τῆς Σολάνζης ἀνεχώρησεν.

Ὁ ἀδελφὸς του Ἰωάννης τὸν συνώδευσεν εἰς τὸν σταθμὸν ἱππεύσας τὸν αὐτὸν ἵππον, ὅστις εἶχε φέρει τοὺς Φαρζεὰς εἰς Κορβινύ.

Εἰς τὸ Νεβέρ ἐχωρίσθησαν ἀσπασθέντες ἀλλήλους.

— Ἄν βαρυνθῇς, Ρωμαῖε, γύρισε πίσω, τῷ εἶπεν ὁ Ἰωάννης, θὰ προσπαθῶμε νὰ σοῦ ἔβρωμε μίαν καλὴν σύζυγον !

Σύζυγον ἐκεῖνος δὲν ἤθελε.

Μίαν μόνην ἡγάπα, καὶ ἀφοῦ αὕτη ἀπώλετο, αἱ λοιπαὶ ἦσαν μηδὲν δι' αὐτόν.

Ἰδιαζον τῷ ἀληθεῖ καὶ ὑψηλῷ ἔρωτι εἶναι, ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας μας, ὁ λοιπὸς κόσμος εἶναι χάος, μηδὲν.

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, ὁ Βρισέ ὑπέγραψε τὸ ἐνοικιαστήριον τῆς οἰκίας, ὅπου ἔμελλε νὰ ἰδρῦσιν τὸν «Πιστὸν Ἡνίοχον», τὴν μέλλουσιν ταύτην ἐπισημότητα τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

Ὁ Βρισέ ἐν τούτοις, δὲν ἦτο εἰμὴ ὑπάλληλος τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ· δὲν ἐξήτει περισσότερον.

— Ἐγὼ θὰ διευθύνω, εἶπε, σὺ θὰ κάμνης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει· εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἂν πηγαινόμεν καλὰ θὰ μοῦ δώσῃς ὅτι θελήσῃς.

Ἐγνώριζε τοὺς Τρεμόρ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτούς.

Ἦσαν ἔντιμοι καὶ γενναῖοι.

Ἡ Σωσάνη ἐχάρη μαθοῦσα πρῶτη τὴν καλὴν αὐτὴν εἰδησιν.

Ὡς πρὸς τὸν Βρισέ ἔχαιρε, διότι θὰ ἡδύνατο νὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ δι' αὐτήν.

Ἡ εὐτυχία των ἦτο βεβαία, ἀλλὰ δὲν ἔσπευδον.

Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ εὐδοκιμήσῃ ὁ «Πιστὸς Ἡνίοχος», δυνάμεθα δὲ νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὁ Βρισέ ἐσκέπτετο τοὺς οἶκους καὶ τὴν ἐστίαν του, ὅσον καὶ τὴν μνηστήν του.

Μετὰ ἑξ μῆνας τὸ κατὰστημα ἤκμαζεν.

Μικρὸς ζύλινος αὐτομέδων, μὲ τὸ μαυρὸν ἔνδυμα καὶ τὸ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα, ὑψοῦτο ἄνωθεν τῆς θύρας, ἐντὸς κοιλώματος, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Εἰς τὸν Πιστὸν Ἡνίοχον».

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, οὔτε ἡσχολήθη πλέον διὰ τὸ κατὰστημά του.

Αἱ ἐργασίαι ἐν τούτοις ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Ὁ Βρισέ ἐστρατολόγησε μόνος τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ἐκ Μορβανδιωτῶν.

Εἰς Παρισίους οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους καταγόμενοι ἐπιθυμοῦν νὰ συναντῶνται καὶ ἀναζητῶνται μεταξύ των.

Διευθυντὴς ἦτο ὁ Βρισέ, αὐτὸς διέταττε καὶ ἐπηγρύπνει παντοῦ, εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἐπελαμβάνετο μάλιστα τῆς ἐργασίας, ὅτε ἐπρόκειτο περὶ ἐπισήμων πελατῶν, ἡνιόχων δηλαδὴ ἡ θαλαμηπόλων πλουσίων οἰκῶν, οἵτινες κακῶς εἰθισμένοι ἐκ τῆς λεπτῆς τροφῆς τῶν κυρίων των, ἔχουσι πολλὰς ἀπαιτήσεις. Διὰ τοὺς ἄλλους, μόνον διέτασεν.

Οἱ τρεῖς ὑπηρετοὶ ἦσαν σύντροφοι, οὓς ὁ Βρισέ διηύθυνε μὲ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, ἀλλὰ πάντοτε μετεχειρίζετο ὡς φίλους.

Πάντες οὗτοι, ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ μέχρι τοῦ πλύνοντος τὰ ἀγγεῖα, ἦσαν εὐτυχεῖς ἐν τῷ κατὰστάματι τούτῳ, ἅμα ὡς ἐπέραινον τὴν ἐργασίαν αὐτῶν.

Ὁ μόνος κατηφὴς ἦτο ὁ κύριος, ἀλλ' ἐπειδὴ συνήθως περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, σπανίως τὸν ἔβλεπον εἰς τὸ κατὰστημα.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων ἢ εἰς τὰς συχναζομένας συνοικίας, ἰστάμενος πρὸ τῶν κατὰστημάτων, προσπαθὼν νὰ παρατηρήσῃ τὰς νέας γυναῖκας, αἵτινες τῷ ἐφάνοντο ἔχουσαι ὁμοιότητά τινα μετὰ τῆς Σολάνζης, τὴν ὁποῖαν ἠλπιζε νὰ συναντήσῃ. Ἐπλανᾶτο πρὸ τοῦ μεγάρου δὲ Τανναί· ἠκολούθει ὁσάκις ἡδύνατο μακρόθεν τὸν κόμητα καὶ ἐξήταζε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μεγάρου, χωρὶς νὰ δεικνύῃ καὶ μεγάλην περιέργειαν. Ἄλλ' εἰς μάτην ! Οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ τῷ δώσῃ πληροφορίαν τινα.

Καὶ τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τι.

Ὁ μαρκήσιος οὐδὲν ἐνεπιστεύετο αὐτοῖς. Ὁ Σερβὸς μόνος ἡδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ, ἀλλ' ὁ ἀλαζὼν θαλαμηπόλος ἦτο ἐχέμυθος.

Ὡς πρὸς τὴν Ἀμώνην, ἐπεκαλεῖτο πάντας τοὺς Ἀγίους, ὁμνύουσα εἰς τὸν Ρωμαῖον, ὅστις τῇ εἶχεν εἰκοσάκις γράψῃ, ὅτι ἡγνῶει τὴν κατοικίαν τῆς, καὶ ὅτι δὲν εἶχε μάθει εἰμὴ δις ἢ τρίς περὶ αὐτῆς καὶ μὲ μεγάλην προφύλαξιν· τοῦτο δὲν ἦτο ἀληθές.

Ἄλλ' ἡ Σιμώνη ἡγάπα πρὸ πάντων τὴν Σολάνζην τῆς καὶ συνεμορφούτο πρὸς τὰς παραγγελίας αὐτῆς.

Ὁ Ρωμαῖος ὤθεν ἦτο εἰς Παρισίους τόσον ἀπηλπισμένος, ὅσον καὶ εἰς τὸ Πριερέ.

Ὅτε τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν ἀγόνων ἀναζητήσεών του, ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ καθήμενος ἀπέναντι εὐτελοῦς γραφείου, ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας παλαιάν τινα φωτογραφίαν τῆς Σολάνζης, ἐντὸς πλακίσου ἐκ βελούδου καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε φωτιζόμενον τὸ δωμάτιον ἐκ τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης μορφῆς.

Ἐσπέραν τινὰ ἡσθάνθη ἄπειραν χαράν.

Διερχόμενος τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, εἶδε δύο γυναῖκας, τοῦ αὐτοῦ περίπου ἀναστήματος, αἵτινες ἐβάδιζον εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο κομψότατα ἐνδεδυμένη ὡς δούκισσα, ἀξία τοῦ τίτλου τῆς. Ἡ ἄλλη, λεπτοτέρα καὶ ζωηρότερα, φιλαρέσκως ἐνδεδυμένη καὶ φέρουσα κομψὸν πῖλον, μὲ κόμην λίαν βαθέως καστανήν, εἵλκυσε τὴν προσοχὴν του.

Εἰς τὴν θέαν τῆς κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ἦτο ἡ Σολάνζη.

Ἀλλὰ τί κομψότης, ὅποια ἐνδυμασία!

Ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἀλλ' ἀτυχῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ τὰς φθάσῃ, εἰσῆλθον ἐν τινι μεγάλῃ θύρᾳ, ἣτις παράυτα ἐκλείσθη.

Παρετήρησε τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας καὶ προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀτάραχος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ φυλακτεῖον τοῦ θυρωροῦ καὶ ἠρώτησεν :

— Ἡ δεσποινὶς Φαρζεάς ;

Ὁ θυρωρὸς χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν ἀπάντησεν ἀποτόμως :

— Δὲν τὴν γινώσκω.

— Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς ;

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ !

Ὁ Ρωμαῖος ἦτο δειλός· δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ, καὶ ἐν τούτοις ἦτο πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἠπατάτο.

Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκεῖ παραφυλάττων.

Παρετήρει προσεκτικῶς τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας. Σκιαὶ διήρχοντο ὀπισθεν τῶν ἐκ μουσελίνης κεντητῶν παραπετασμάτων, ἀλλ' οὐδὲν διέκρινεν. Ἐπὶ μίαν ὥραν ἀνέμενε βαδίζων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου καὶ παρατηρῶν πάντοτε τὴν μεγάλην θύραν, δι' ἣς εἰσῆλθον αἱ δύο γυναῖκες.

Ἡ θύρα αὕτη δὲν ἠνεῴχθη πλέον.

Τὰ ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς προσόψεως φῶτα ἐσβέσθησαν.

Τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἐπανῆλθεν, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε νὰ ἀνκαλύψῃ.

Ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη καὶ δὲν ἐπὶν-ῆλθε πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

Ἡμέραν τινα ὅμως συμβῶν ἀσήμαντον κατ' ἐπιφάνειαν τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνης ἣν ἐπὶ μυχτῶ ἀνεζήτησε μετὰ τόσου κόπου.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ περιπάτου τῆς Ἐλένης μετὰ τοῦ Σουβραὶ καὶ τῆς κυρίας Μονταμβέρ, ὁ Ρωμαῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Μετρού, ἔνθα ὁ Βρισὲ τὸν παρεκάλεσε νὰ μεταβῇ διὰ τινὰ ἐργασίαν.

Ἦτο ἡ δεκάτη περίπου.

Πελάται τινες καθήμενοι πρὸ τραπέζων ἔπινον οἶνον.

Καταβὰς εἰς τὸ ισόγειον παρετήρησε τοιαύτην μαγειρικὴν προπαρασκευήν, ὥστε ἐξεπλάγη.

Πληθὺς τροφίμων, ἀφθονωτέρων τῶν συνήθων, ἐκάλυπτε μεγάλην τράπεζαν.

Ἡ μαγειρεὺς παρεσκευάζε φιλέτον βοός, ἐνῶ μία τῶν παραμαγειρῶν ἐφρόντιζε διὰ τὰ φαγητὰ τοῦ ὄχλου.

— Τί τρέχει, Πελαγία; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὁ ἀμαξίας τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, κύριος Στίπ, κάμνει τὸ γεῦμα εἰς μερικὺς φίλους του, θὰ εἶναι καὶ ὁ κύριος Σερβές, ὁ θαλαμηπόλος, καὶ ἄλλοι.

— Ὁ Σερβές! ἀνεφώνησεν ὁ Ρωμαῖος.

— Θὰ εἶναι ἐπὶ τῇ ὁκτώ' ἐκράτησαν τὴν ἐπάνω σάλα καὶ παραγγείλαν φρούτα, κάπιας, μπιφτέκια καὶ ἄλλα πολλὰ.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ;

— Τὸ μεσημέρι.

— Καλὰ. Φρόντισε, Πελαγία.

— Ὁ κύριος Βρισὲ μαγειρεῖ μόνος, διότι εἶναι καλομαθημένοι αὐτοὶ οἱ μυλῶργοι. Ὁ κύριος Στίπ κερδίζει ὅσα θέλει, ἀφοῦ εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μαρκησίου, διότι τὸ σπίτι εἶναι καλὸ· παίζουν μὲ τὸ χρυσάφι ἐκεῖ μέσκα. Καὶ ὡς τόσο λέγουν ὅτι ἡ νέα αὕτη κυρία δὲν εἶναι τόσο εὐτυχής.

— Ποιὸς τὸ λέγει αὐτό ;

— Ὁ κόσμος ἀκούω ποῦ τὸ λέγει ἡ Σωσάνη, ἡ μικρὰ ὑπηρετρία τοῦ κυρίου Βρισέ, τὸ φωνάζει· λυπᾶται τὴν κυρίαν τῆς ποῦ εἶναι, καθὼς λέγει, 'σὰν νὰ ἦταν χήρα. Ὁ κύρ μαρκήσιος ἀγαπᾷ καλλίτερα νὰ διασκεδάζῃ αὐτὸς καὶ δὲν τὸν μέλλει διὰ τοὺς ἄλλους.

— Καλὰ! ἄς λείψουν αἱ μωρολογίαι, ποῦ εἶναι ὁ Βρισέ ;

— Εἰς τὸ ὑπόγειον, κύριε Ρωμαῖε.

Ὁ Ρωμαῖος ἀνέβη εἰς τὸ γραφεῖον, ἐφάνετο ἐλαφρότερος τοῦ συνήθους· ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πράγματα ἐλάμβανον νέαν ὁλως φάσιν καὶ ὅτι θὰ τῷ παρουσιάζετο εὐάρεστός τις ἐκπληξίς· τὸ προῆσθάνετο.

Ἡ αἰθουσα τοῦ ἀνω πατώματος ἦτο πλήρης.

Ἄλλος τις εἰς τὴν θέσιν τοῦ θὰ ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἄλλ' ὁ Ρωμαῖος οὔτε κἂν τὸ ἐσκέφθη· τὸ συμφέρον ἀπέβλεπε τὸν Βρισέ· αὐτὸς δὲν ἐφρόντιζε διὰ χρήματα· ἐσκέπτετο μόνον ὅτι ὀλίγα γὰρ καὶ μικρὰ καλύβη μετὰ τῆς Σολάνζης θὰ καθίστων αὐτὸν εὐτυχέστερον βασιλέως.

Ἐστῇ πρὸ τῆς θύρας καὶ παρετήρει πρὸς τὴν ὁδόν, χάριν διασκεδάσεως.

Ἄ! ἂν ἔβλεπε νὰ διέρχεται ἐκ τοῦ πεζοδρομίου κομψὴ γυνὴ ὡς ἐκείνη, ἣν εἶδε καὶ ἦτις ὁμοιάζε τῇ Σολάνζῃ, δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ προχωρήσῃ, χωρὶς νὰ μάθῃ τοῦλάχιστον ὅτι ἠπατάτο.

Καὶ ἐν τούτοις τί θὰ τῇ ἔλεγε ; ἢ τί θὰ ἐκέρδιζεν ἂν τὴν ἐπανέβλεπεν.

Ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ θαυμασίου καθαροῦ ἐδάφους, πλὴν τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ Μαρινὺ πεφυτευμένα μέγαρα δένδρα, ἐσκίαζον τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Πρὸ τῶν δύο μεγάρων, τοῦ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ τῆς πλατείας Μπ.βώ, τὰ πυροβόλα τῶν νυκτοφυλάκων ἔλαμπε, ὑπὸ τὴν ἐκ χονδροῦ λινοῦ ὑφάσματος σκοπιάν των, μὲ τὰς πλατείας ραβδώσεις τῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπηγαίνοντο μὲ τὰ ἀλεξήλια ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν των καὶ τὸ κἀνίστρον εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ Ρωμαῖος παρετήρει ἀδιαφόρως τὸ ποικίλον αὐτὸ πλῆθος.

Ἐφόρει ἐνδυμασίαν ἀμεμπτον, βαθέως χρώματος, διαγράφουσιν τὰς ἀθλητικὰς διαστάσεις τοῦ σώματος του, τοῦ ισχυανθέντος μὲν ἐκ τῶν θλίψεων, ἀλλὰ πάντοτε εὐρώστου. Ὁ λαίμοδετης αὐτοῦ, ἀμελῶς δεδεμένος ἐπὶ περιτραχηλίου κλίνοντος πρὸς τὰ κάτω, ἄφινε νὰ φαίνεται ὁ νευρώδης λαίμός του, ἡ δὲ πυκνὴ κόμη του ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς ἀσκεποῦς κεφαλῆς του.

Ἐλαφρὸς φαέθων, συρόμενος ὑπὸ δύο μελανῶν ἵππων, ἐφάνη ἐκ τῆς ὁδοῦ Μαρτινίων, καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ προσστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου, διηυθύνετο πρὸς τὴν Μαγδαληνήν.

Τὸ μέτωπον τοῦ Ρωμαίου συνωφρύνθη.

Ἀστραπὴ μίσους ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀνεγνώρισε τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί, ὅστις ὁ ἴδιος ὠδήγει τὸν φαέθοντα ἐκεῖνον.

Δύο ἱπποκόμοι, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, ἐκάθηντο εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ φαέθοντος.

Οἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ ἵπποι ἔβαινον βήματι γοργῷ, ἐνῶ οἱ κίτρινοι τροχοὶ καὶ οἱ φανοὶ αὐτοῦ ἤστραπτον.

Ὁ φαέθων ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Τρεμὸρ ἐσφίγγε τὰς πυγμὰς, φρίττων διὰ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ἐβλεπεν ἐκεῖ τὸν κλέπτην, ὅστις τῷ ἤρπασεν ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχεν, ὅστις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀφήσῃ τὴν οἰκίαν του, τὰς γαίας του, τὸν γηραιὸν του πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν του, καὶ νὰ ἐξασκῇ ἐπάγγελμα, εἰς δὲν ἀνεμιγνύετο μὲν, ἀλλ' οὐχ ἦττον τὸ ἀπεστρέφετο, αὐτός, ὁ κάτοικος τῶν δασῶν, ὁ ἐμμανὴς κυνηγός, ὅστις μόνον τὸ ὄπλον, τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση του ἠγάπα!

Ἀλλὰ τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ κατ' ἐχθροῦ, ὃν μόλις ἐγνώριζε, καὶ ὅστις οὔτε κἂν τὸν ἐσκέπτετο ;

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία ἐξηφανίζετο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν, ἄνθρωπος φέρων βλοῦζαν, ἡ μάλλον μακρὸν ἐπανωφόριον βαθέως κυανοῦ χρώματος, ἐφάνη ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν πλατείαν Μποβώ, καὶ ἐξετάζων τὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν, ὡς εἰ ἐζήτηι οἰκηματὶ.

Ὁ οἰνέμπορος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του.

Συνητηθήσαν ἀπέναντι τῶν Ἡλυσίων καὶ ἐρίφθησαν ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ φροντίζωσι διὰ τοὺς διερχομένους κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διαβάτας.

— Πῶς, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, διατί δὲν μὲ εἰδοποίησες ;

— Γὰρ νὰ κάμης τί ;

— Καὶ ὁ πατέρας ;

— Στέκει ὠραία, δὲν ἐγήρασε καθόλου, μόνον στενοχωρεῖται ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἔφυγες.

Ὁ Ρωμαῖος ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐβιάζετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς πατρίδος των.

Εἰς τὰς κάτω αἰθούσας δὲν ὑπῆρχε γωνία κενή.

— Ἡ δουλειὰ πάει ἔμπροστά, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός, βλέπω τὸ μαγαζι γεμάτο ὅσων τὸ αὐγὸ, θὰ βγαίνει παρὰς;

— Ῥώτησε τὸν Βρισέ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ Ἰωάννης τὸν παρετήρησεν ἀτενῶς.

— Αἱ! τότε βέβαια θὰ συλλογιέσαι πάντοτε τὰ ἴδια.

— Πάντοτε.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν παρεσκεύαζε τὴν τράπεζαν.

— Ἀ! περιμένουν συντροφιά, παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ.

— Μάλιστα, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μεγάρου δὲ Τανναί, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπέφερε ψυχρότητα τινά. Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ἤρχισε νὰ βήχῃ.

— Τί ἤλθες νὰ κάμῃς εἰς τὸ Παρίσι; ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος.

— Νὰ εἰσπράξω τὰ χρήματα ἔξω βωδίων. Καὶ γὰρ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἤθελα καὶ νὰ σὲ ἰδῶ. Μὰς ἔγραφες σπανίως. Ὁ πατέρας καὶ ἐγὼ ἐφοβηθήκαμε μήπως τὸ κέφι σου εἶναι χαλασμένο. Μοῦ εἶπε λοιπόν: «Γιάννη, νὰ κάμῃς ἕνα ταξεῖδι.» Καὶ νὰ με. Ὅταν ἔφυγες δὲν ἦσουν ὅσα καλὰ σου. Ὅλοι τὸ λένε ἐκεῖ πέρα, ἐμεῖς ἐγνωρίζαμε πῶς ἦσαν φλυαρίαι, ἀλλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἀνησυχήσαμε. Ἐμπῆκα τότε ἔς τὸν σιδηρόδρομον γιὰ νὰ τοὺς πᾶω νέα καὶ νὰ ἡσυχάσωμε. Καμμιά φορὰ ἄλλα γράφει κανεὶς καὶ ἄλλα εἶναι. Καὶ μεταξύ μας, ὁ πατέρας ἐνόμιζε ὅτι κἄτι μᾶς κρύβεις. Ὅταν βλέπει κανεὶς μὲ τὰ μάτια του εἶναι σιγουρότερος. Ἐπειτα θὰ βιάσω καὶ τὸν Ρεμί Λαρούς νὰ μᾶς πληρώσῃ. Ἐπρεπε νὰ τοῦ τραβήξω τὸ αὐτί· δὲν μᾶς χρωστάει πολὺ, ἀλλὰ πέντε χιλιάδες φράγκα δὲν εἶναι ἄσχημα νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς ἔς τὴν τσέπη. Ὡστε τὸ ταξεῖδι δὲν θὰ πᾶῃ χαμένο. Δόξα τῷ Θεῷ, ἐκεῖ πέρα ὅλα πᾶνε καλὰ. Ἡ βρώμη ὠρίμασε, τὸ σιτάρι καὶ τὸ κριθάρι εἶναι περίφημα καὶ ἡ ἐσοδεία δὲν θὰ εἶναι ἀχαμνή, καὶ βλέπω φανερά, ὅτι καὶ σὺ εὐχαριστεῖσαι.

— Βέβαια. Χαίρεται, βλέπεις, κανεὶς, Γιάννη, νὰ εἰξεύρῃ, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἐνθυμοῦνται. Καὶ ἐγὼ πάντοτε σὰς ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἤθελα νὰ καθόμουναι εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ μὴν τὸ ἀφίσω ποτέ, ἀλλὰ θὰ πῶθαινα ἀπὸ τὴν λύπη μου.

— Θυμᾶσαι πάντα αὐτὴ τὴν Σολάντζη;

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

— Δὲν θὰ δοκιμάσω νὰ σοῦ γυρίσω τὸ μυαλό. Καθένας σκέπτεται ὅπως θέλῃ, ἀλλὰ θὰ κάνῃς καλλίτερα νὰ μὴ τὴν σκέπτεσαι, γιὰτὶ ὅλο βάσανα θάχῃς. Τοῦλάχιστον τὴν εἶδες;

— Ποτέ.

— Τί ἀπέγεινε;

— Δὲν εἰξεύρω, τὴν ζητῶ, ἀλλὰ τὸ

Παρίσι εἶναι μεγάλο! καὶ ἀδύνατο νὰ τὴν εὔρω. Μολταταῦτα τί δὲν ἔδιδα νὰ τὴν εὔρω πάλιν, καὶ νὰ μάθω τί γίνεται.

— Ἐχεις ἀδικο, εἶναι μιὰ φιλάρεσκη, ποῦ ἴσως ἄλλο δὲν γυρεύει παρὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴ!

Ὁ Ρωμαῖος δὲν ἐδοκίμασε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ. Μόλις ἐπρόβαλε δειλῶς ἀμφιβολίας τινάς. Ὁ Ἰωάννης ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς τὴν τράπεζαν.

— Οἱ ἐρωτευμένοι ὅλα τὰ πιστεύουν, εἶπεν.

— Πές μου διὰ τοὺς Φαρζαές.

— Πάντοτε εἶναι οἱ ἴδιοι· ὁ πατέρας κάμνει τὸν γύρο του εἰς τὸ δάσος καὶ ἔπειτα πάει εἰς τὸ σπίτι του· ἡ γυναῖκα του οὔτε βγαίνει· δὲν πλησιάζουν κανένα. Καμμιά φορὰ πηγαίνω, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ πτωχοὶ δὲν φταίνε, ἂν καὶ ἀνέθρεψαν τὴν Σολάντζη· λίγο ὅσων κυρία. Ἐγδύνοντο δι' αὐτήν· ὁ φύλαξ δὲν λέγει οὔτε δέκα λέξεις τὴν ἡμέραν· ἔγεινε χειρότερος ἀπὸ τὸν Σαδουῖνον τὸν ἐξάδελφόν μας. Εἰς τὸν τόπον δὲν γνωρίζουν τίποτε· ὅλοι νομίζουν, ὅτι εἶναι εἰς τὸ Παρίσι νὰ μάθῃ τέχνη.

[Ἐπειτα συνέχισα].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἐνίοτε ἡ Ἀντωνίνα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν: «Τί θὰ ἦτο ὁ βίος δι' ἐμέ χωρὶς τοῦ Ἐδμόνδου; Νὰ ἐξακολουθῶ βλέπουσα δένδρα καὶ οἰκίας, ζῶσα αὐτομάτως μεταξὺ οὐρανοῦ, ὅστις δὲν θὰ εἶχεν οἶκτον δι' ἐμέ, καὶ γὰρ, ἥτις ἀνελάμβανε τὸν θησαυρὸν τοῦ μέλλοντός μου, νὰ ἄπτωμαι, χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι, νὰ παρατηρῶ, χωρὶς νὰ βλέπω, νὰ κούω, χωρὶς νὰ ἐννοῶ, ἰδοὺ τί εἶναι ὁ ἀπόκληρος ἔρωτος βίος. Νάχαπῇσω δευτέραν φορὰν! εἶναι ἀδύνατον. Ἡ καρδιά δὲν χωρεῖ δύο ἔρωτας, θραύεται ἀπολλύσας τὸν πρῶτον. Πρὸς τί λοιπόν νὰ ζῇ τις τότε καὶ διατὶ νὰ παραδεχθῇ τὸ μηδὲν δι' ἐκεῖνον ὃν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ τὸ παραδεχθῇ δι' ἑαυτήν; Διατὶ νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ τὴν πίστιν μέχρι τοῦ τάφου καὶ διατὶ, μεμνηστευμένη πρὸς τὸν ζῶντα, νὰ μὴ μνηστεύηται τὸν θανόντα; Ὅποιος χιμαϊρικὸς φόβος δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸ ὄν, ὑπερβλέπει νὰ ῥίπτωσι τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς λατρείας του; Ὁ προηγούμενος τοῦ θανάτου πόνος; καὶ τί εἶναι οὗτος; Ἡ τιμωρία τοῦ αὐτόχειρος; Ὁ συγγιγνώσκων τὴν μοιχαλίδαν Θεὸς δύναται νὰ τιμωρήσῃ τὴν πιστὴν γυναῖκα, τὴν περκαλοουθεύσαν τὸν σύζυγόν της μέχρι τοῦ θείου του δικαστηρίου; Ἠέλπεις; Ἡ ἐλπίς, τὸ ἄνθος τοῦτο, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν αἰώνιον, δὲν ἀναθάλλει ἐπὶ τῶν τάφων. Ἐὰν κατ'ὅμιν ὅλων μου τῶν προσπαθειῶν ὁ Ἐδμόνδος ὑποκύβῃ, θάποθάνω μετ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ πατήρ μου, τί θαπογιενῇ ὁ δυστυχὴς πατήρ μου, ἐὰν τον ἐγκαταλίπω; . . . Ναι, ὁ Θεὸς δίδει πάντοτε εἰς

τὸ ἀπηλπισμένον ὃν ἀφορμὴν τινά, ὅπως προσκολληθῇ εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν μου πίστις θὰ ἦτο ἐγκλημα ἀπέναντι τοῦ πατρός μου.

«Θεέ μου, ἔλεγε τότε ἡ Ἀντωνίνα πιπτουσα εἰς τὰ γόνατα, ἀφοῦ τοσαύτη εὐτυχία καὶ τόσαι ὑπάρξεις εἶναι συνδεδεμένοι μετ' ἐμὴν ζωὴν ἐνός μόνου ἀνθρώπου, διατήρησον αὐτὸν ἡμῖν.»

Καὶ ὡσεὶ ὁ Θεὸς ἠπαίετο νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ὠραίαν νεάνίδα, ἡ Ἀντωνίνα ἐλάβανεν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δεβώ, ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

«Φαίνεσαι, ἀγαπητὴ μου κόρη, σκώπτουσα τὸν πατέρα σου, ὅταν ζητῇς παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξήγησιν τῶν αἰσθημάτων σου. Οἱ ἱατροὶ δὲν ἐξηγοῦσι τὰ πάντα, διότι ἅπαντες σχεδὸν εἶναι ὑλισταὶ καὶ διότι οὐδὲν ἐξηγεῖται διὰ τῆς ὕλης· ἀλλὰ, ἐὰν εἶχον, ὡς ἐγώ, θυγατέρα, ἀνοίγουσιν αὐτοῖς τὸν οὐρανόν, θὰ ἐξήγουν πολλὰ πράγματα μένοντα αὐτοῖς ἀγνωστα.

Ἐγώ, ὅστις πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ὡς εἰς πᾶν ἀληθὲς καὶ ἀγαθόν, ἐγώ, ὅστις θέλω νὰ εἶσαι γυνὴ εὐτυχῆς, ἐπειδὴ ὑπῆρξες θυγάτηρ ἀφωσιωμένη, ἐγὼ τέλος, ὅστις γινώσκω ὅτι ἡ χαρὰ τοῦ βίου σου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑγείας τοῦ Ἐδμόνδου, θὰ σοὶ εἰπῶ τὸ ἑξῆς: Ὑπάρχουσι δύο μέσζα πρὸς ἕκαστον ἐνὸς ἀσθενοῦς. Τὸ ἐν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπενεργῇ τις ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸ ἕτερον εἰς τὸ νὰ ἐπενεργῇ τις ἐπὶ τῆς ψυχῆς.

Ἐχεις τὴν ψυχὴν τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ σοὶ τὴν καταλείπω ἀνεπιφυλάκτως, διότι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἱατρὸν καλλίτερον σοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα, πλεονεκτοῦμεν τῆς ἀσθενείας, καὶ θὰ ἰδωμεν, ἐὰν μάτην ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν ἐπιστήμην εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐλπίζε καὶ προσεύχου.»

Δέκα πέντε ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ Ἀντωνίνα ἔγραφε πρὸς τὸν πατέρα της:

«Ἀμα τῇ παραλαβῇ τῆς παρούσης, ἄφησε τοὺς Παρισίους, ἄφησε τὰ πάντα καὶ ἐλθέ εἰς συνάντησίν μας. Ὅσφ ταχέως καὶ ἂν ἔλθῃς, ἴσως θὰ εἶναι πολὺ ἀργά . . . Ὁ Ἐδμόνδος ἀποθνήσκει!»

ΚΑ'

Ἐχρησίσθη ἀφροσύνη τις τοῦ Ἐδμόνδου, ὅπως προκάλεσεν αἰφνης τὴν ὀξείαν νόσον, εὐρισκομένην ἐν τῇ ὁδῷ, ἂν οὐχὶ τῆς θεραπείας, τοῦλάχιστον τῆς βελτιώσεως ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νίκαιαν.

Ὡς εἶδομεν ἐν μιᾷ τῶν πρὸς τὸν Γουσταῦον ἐπιστολῶν του, συχνάκις τῷ συνέβαινε νὰ τρέχῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ σταματᾷ αἰφνης ἐν τινὶ ἄντρῳ δροσερῷ, ὅπου ἠσθάνετο τὸν ἰδρώτα παγόνοντα ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Δὲν ἔσχεν ἀνάγκην νάναεώσῃ συχνὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πειραμάτων, ὅπως αἰσθανθῇ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα αὐτῶν, ἡμέραν δὲ τινα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' ἐμὴν κεφαλὴν βεβαρημένην, ῥιγῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν κλίνην μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν.